

2. KAPITOLA

Gregor se během letu otočil, aby pokud možno nepřistál na Botce, až dopadnou na podlahu sklepa, ale žádný náraz nepřišel. Pak si vzpomněl, že prádelna je ve sklepě. Kam tedy padají?

Obláčky oparu zhoustly do mlhy, která vydávala bledou záři. Gregor viděl jen na metr kolem sebe. Zoufale hrabal po bílé mlze prsty a pokoušel se najít nějakou oporu, ale nic nenahmatal. Řítil se tak rychle, že se mu tričko nadouvalo jako padák.

„Botko!“ křičel a zvuk se k němu vracel strašidelnou ozvěnou. „Tahle šachta musí mít stěny,“ pomyslel si. Zkusil zavolat znovu. „Botko!“

Kdesi pod ním se ozvalo zvonivé zachichotání. „Jedúú jupíí!“ volala Botka.

„Myslí si, že je na velké skluzavce,“ pomyslel si Gregor. „Aspoň není vyděšená.“ Sám se bál dost za oba. Ať padají do jakékoliv divné díry, musí mít dno. Tenhle střemhlavý pád může skončit jediným způsobem.

Čas plynul. Nedokázal odhadnout, kolik přesně ho uběhlo, ale rozhodně příliš mnoho. Žádná jáma přece nemůže být nekonečně hluboká. Dřív nebo později musíte narazit na vodu, skálu, zemské desky nebo něco takového.

Připomínalo to ten hrozný sen, který občas míval. Byl v něm vysoko, na místě, kde neměl co dělat, obvykle na střeše školy. A když kráčel po jejím okraji, střecha se mu pod nohama najednou rozplynula a on se řítil dolů. Všechno zmizelo, cítil jen, že padá, blíží se k zemi a má hrozný strach. Pak se v okamžiku dopadu vyděšeně probudil celý propocený a zběsile mu bušilo srdce.

„Zdá se mi to! Usnul jsem v prádelně a tohle je zase ten starý praštěný sen!“ došlo Gregorovi s úlevou. „No jistě! Co jiného by to mohlo být?“

Vědomí, že spí, ho uklidnilo, a tak začal odhadovat čas pádu. Neměl hodinky, ale počítat vteřiny je přece snadné.

„Jednadvacet... dvaadvacet... třidvacet... čtyřidvacet...“ Když takhle napočítal od jednadvaceti do třiceti sedmkrát, vzdal to. Zase se ho zmocňovala panika. I ve snu přece člověk musí přistát, nebo ne?

Vtom si Gregor všiml, že se mlha trochu rozestupuje. Rozeznal hladké, tmavé oblé stěny. Vypadalo to, že padá velkou, temnou trubkou. Cítil, jak zdola stoupá proud vzduchu. Poslední obláčky mlhy se rozplynuly a on zpomalil. Oblečení se mu přitisklo zpátky k tělu.

Pod sebou uslyšel tiché žuchnutí a pleskání Botčiných sandálků. O chvíli později se jeho nohy dotkly pevné země. Snažil